

Tekstene vi har for oss i dag innbyr til en liten reise igjennom Bibelen. En reise inn i Guds plan. Det blir litt bibelvers på skjermen her, og jeg håper og tror at det skal kunne gi oss en sammenheng. Så vi skal på besøk til Peters svigermor, for å høre hva som skjedde der, men det blir først mot slutten. Vi bruker nok mest tid i leseteksten i Jesaja 53.

Veldig ofte passer det å starte med begynnelsen, og når vi lytter til Evangeliet så er det sånn. Vi må ha med oss det som skjedde først. Vi må tilbake til eden.

1 Mos 2.7 Da formet Herren Gud mennesket av støv fra jorden. Han blåste livspust i nesen på det, og mennesket ble en levende skapning.

Gud gav oss sin livspust, sin hellige ånd. Vi ble ikke bare legemlig levende. Slik som dyr og fugler. Vi hadde samfunn med Gud! Og Gud gav mennesket oppgaver. Pass på hagen, gi navn til dyra. Vi skulle ikke gå uvirksomme, vi skulle ikke bruke hele dagen på å synge i englekor. Det var et jordeliv, med Gud aktivt til stede i Adam og Evas liv. Men så vet vi at det var en annen spiller med. En som gjerne ville ha samfunn med oss han også. En som kom som en slange, og sa: Det er ikke sant det Gud sier! «Dere skal slett ikke dø!» Hør her: Dere har ikke full frihet! Gud gir dere ikke fullt ansvar. Dere skal kjenne rett og galt! Bli lik Gud! Så trodde mennesket på Djevelens ord, og ikke på Guds. Vi kan godt lese igjennom disse tekstene og tenke at, jaja, de døde jo ikke før 900 år senere, djevelen hadde vel egentlig rett? Sånn var det ikke. Djevelen er en smart løgner, men en løgner like fullt. Vi døde åndelig sett i det samme øyeblikk som Adam og Eva spiste, Gud kunne ikke lenger ha fortrolig samfunn med oss. *De ordene jeg har talt til dere er ånd og liv, sier Jesus til disiplene i Johannes 6.63.*

Så ofte prater vi og Gud forbi hverandre, hvis man kan si det på den måten, fordi vi har fokus på kjøtt og blod, mens Jesus har fokus på Ånd og liv. Den dagen du spiser av treet skal du dø, sa Gud. Og talte sant. Den hellige ånd – det virkelige livet - forsvant fra mennesket. Synd og skam tok plassen. Det å kjenne rett og galt fikk fram det verste i oss. Og med dette startet en lang ørkenvandring, på søken etter noe vi hadde mistet.

Men allerede i Eden gav Gud oss et løfte. Kvinnens ætt skulle ramme slangens hode.

Også må vi gjøre noen hopp. Gud gjentar løftet til Abraham og flere ganger senere, det går som en rød tråd. Vantro og synd leder Israelfolket på avveier gang på gang. Kanskje vi kan kalle det en svart tråd? Vi skal gjøre to stopp før vi kommer til leseteksten i Jesaja 53. Det første stoppet er i 5 Mosebok kapittel fire. Der står det noen vers. Gud har gitt dem loven, for å gi folket en mulighet til å virkelig teste ut dette med å leve på basis av rett og galt. Husker dere djevelens ord? Dere skal kjenne godt og ondt! Og jeg tror: For å vise folket hvor umulig det er for oss mennesker å skulle leve rett, leve opp til Guds hellige standard, så gir Gud oss denne muligheten. Han gir loven. Her er oppskriften! Det er Moses som står på Jordans bredd og forteller Israelfolket hva som skjer dersom de bryter pakten med Gud.

25 *Du skal få barn og barnebarn og bo lenge i landet. Men dersom dere gjør noe så ødeleggende som å lage gudebilder i noen skikkelse, gjør det som er ondt i Herren din Guds øyne og gjør ham rasende,26 tar jeg i dag himmel og jord til vitne på at dere snart vil bli utryddet av det landet dere skal legge under dere når dere går over Jordan. Dere får ikke leve lenge der, men skal gå helt til grunne.27 Herren vil spre dere blant folkene. En liten rest vil bli igjen blant folkeslagene dit Herren fører dere bort.*

Gud tar Jorden og Himmelen til vitne på den pakten som Han inngår med Israelfolket. Nøytrale og gode vitner. Den avtalen som skal gjøre at folket skal velsignes legemlig med land, barn, buskap, avlinger og rikdom, hvis de vil la Gud være konge i landet og i livet og følger hans lov. Og alle mulige forbannelser og traurige utfall dersom pakten brytes. Også kan vi gjøre en lang og brokete historie kort, og hoppe rett til Jesajas første kapittel. Hvor Gud gjør opp status. Det er nemlig en fantastisk parallell her, synes jeg da, jeg har det med å glede meg stort over sånt, kanskje litt spesielt egentlig. Men det viser et talende eksempel på hvor uendelig rikt Guds ord er på sammenhenger og en rød tråd.

*2 Hør, dere himler
og lytt, du jord,
for Herren taler:*

*Barn har jeg fostret og oppdratt,
men de har satt seg opp mot meg*

Her kaller Gud på de vitnene han tok på Jordans bredd. *Hør, dere himler, og lytt du jord.* Også kommer det en dom over Israel som er.. et karakterdrap rett og slett. Han ender med å kalle Israel for Sodoma-høvdninger og Gomorrafolk. Gud gjør opp status. Dette er hva Israelittene har fått til igjennom sin beste innsats, gjennom sine egne innskytelser og planer. Gjennom loven: Lovløshet. I vers seks leser vi:

*6 Fra hode til fot er ingenting helt,
flenger og skrammer og åpne sår,
ikke rensset, ikke forbundet,
ikke bløtt opp med olje.*

Flenger, skrammer, åpne sår. Ordet som er oversatt med skrammer hos oss kan best forstås som en skade man ikke kan helbredes fra. Og denne dystre dommen er det beste bakteppet for å ta fram Jesaja 53.

*1 Hvem trodde budskapet vi fikk?
Hvem ble Herrens arm åpenbart for?*

*2 Han skjøt opp som en spire for hans ansikt,
som et rotskudd av tørr jord.
Han hadde ingen herlig skikkelse vi kunne se på,
ikke et utseende vi kunne glede oss over.*

*3 Han var foraktet, forlatt av mennesker,
en mann av smerte, kjent med sykdom,
en de skjuler ansiktet for.
Han var foraktet, vi regnet ham ikke for noe.*

*4 Sannelig, våre sykdommer tok han,
våre smerter bar han.
Vi tenkte: Han er rammet,*

slått av Gud og plaget.

5 Men han ble såret for våre lovbrudd,

knust for våre synder.

Straffen lå på ham, vi fikk fred,

ved hans sår ble vi helbredet.

Jes 53,1-5

Som et rotskudd av tørr jord.

Jesus kom ikke på grunn av jorda, han kom på tross av jorda. Tørr jord. Livløs jord. Kraften ligger ikke i jorda, kraften lå ikke i Israelsfolket, kraften ligger ikke i oss. Spirekraften er Gud sjøl.

Israelittene ville ha glitter og stas. De ville ha en gullkalv å danse rundt. De ville ha konger, slik nabofolkene hadde, selv om Gud hadde innsatt dommere og sagt at; Jeg er deres konge! Det er lett å lese om Israelittene og tenke; aiaiai, for en håpløs gjeng! Sånn hadde ikke vi gjort! Men hva har vi lært på 3-4 000 år? På dette området tror jeg det er fint lite. Vi vil ha det hotteste, det nyeste, og det som føles best. Vi vil ha det andre har. Og det er neppe noe av dette som er galt i seg selv. Men når det står i teksten vår om Messias at:

Han hadde ingen herlig skikkelse vi kunne se på, ikke et utseende vi kunne glede oss over. Foraktet. Forlatt av mennesker.

Ja så er det et budskap til oss i det. Som det var et budskap til Israelittene den gangen. Vi må leite et annet sted. Den kjødelige, kroppslige lengselen etter status, selvrealisering, nytelse og makt kan aldri være driveren til en tro på Jesus. Det er ikke der vi finner Gud. Men hvis vi er oppriktige i vår søken så kan det være et effektivt blindspor. På samme måte som Loven kan være det. For i det kan være der vi finner tomheten i vårt eget korthus, og skjønner at her må vi snu 180 grader. Vi må leite et annet sted. For der står Jesus med åpne armer og venter.

Vi mennesker har et behov for å bli elsket, akseptert, anerkjent. Og refleksen er at da må jeg gjøre meg selv elskelig og akseptabel. Jeg må bli et bra menneske. Jeg må følge med i tiden, være en perfekt far eller mor. Være kulest i klassen.

Jesus var ikke, og er ikke, en Herre man følger for å få status i gjengen eller snarvei til en maktposisjon. Jesus ble tatt imot av de som så etter noe annet; de som hadde sett at veien til hvile, fred og evig liv den går ikke gjennom meg sjøl. De hadde kommet til kort. Uansett hvor mye vi står på og tar oss sammen så kommer vi aldri til hvile og fred. Jesus er det evige livet. Jesus er veien. Vi må tro på den lidende frelser. Det er der vi blir elsket og akseptert på en måte som gjør at vi ikke rastløst må ut for å finne mer kjærlighet og aksept.

Vi hørte at Israel fikk passet påskrevet. *Fra hode til fot er ingenting helt. Flenger, skrammer og åpne sår.* Det kunne vært vi som uten Jesus fikk den samme karakteristikken – men så leser vi altså:

Men han ble såret for våre lovbrudd,

knust for våre synder.

*Straffen lå på ham, vi fikk fred,
ved hans sår ble vi helbredet.*

Ved hans uhelbredelige sår ble vi helbredet. Selv om det stod håpløst til. Vi fikk fred. Fantastisk.

Og har dere tenkt på at hele denne teksten står i fortid? Jeg tenker at det er litt fint. Allerede 700 år før det skjedde så ble det beskrevet som om det hadde skjedd. Jeg kan ikke sette fingeren på det, men det er noe så flott med måten dette er skrevet på. Tidløst. Og for meg er denne teksten et sterkt trosbevis. Her har vi en tekst som beviselig er fra flere hundre år før Kristi fødsel, som med en utrolig detaljrikdom beskriver det som skal komme til å skje.

*Da han var død, fikk han sin grav
blant urettferdige og hos en rik.*

Dette er forresten en av de tingene som skiller Jesus fra hovedpersonene i andre verdensreligioner. Buddah kom ut av det blå, var en fin fyr, hadde mange fine tanker. Men ingen hadde meldt hans ankomst. Mohammed kom også ut av det blå, med en klar agenda. Jesus var varslet og meldt på fantastisk mange måter hundrevis av år før han oppfylte alt sammen. Hele det gamle testamentet vitner om Jesus, og om Guds plan. Helt fra Eden hvor det meldes at kvinnens ætt skal knuse slangens hode. Det er en rød tråd, en "prikk til prikk" oppgave, gjennom historien.

Hvorfor gjorde Jesus dette for oss?

En ganske kjent artist, Billy Joel, som er ateist uttaler fra sine barndoms kirkebesøk at det henger en fyr på veggen, naglet til et kors, dryppende av blod, og alle folka skylder på seg sjøl for hans lidelser. Jeg har ikke bedt om dette, sier`n, I have no part in this. Det kunne vært sagt mye om det.

Men han, og sikkert mange kirkegjengere også, kan lett glemme en viktig ting. Jesus gjorde dette frivillig. Han gjorde det for oss, uten tvang, men bare av kjærlighet. Han gjorde det for å sette oss fri. Fri fra lovens krav. Fri fra vårt jag etter "meninga med livet" før vi dør.

Det står i Hebreerteksten vår at Jesus kom for å "*befri dem som i frykt for døden var i slaveri gjennom hele livet*". Så herlig sagt. Vi er satt fri fra å jobbe og streve et helt liv for vår egen udødelighet. Vi er satt fri til å bli bedre kjent med denne mannen som befri oss, og gå de veiene han vil vise oss. Takknemlighet passer bedre enn selvpisking.

Og det er det vi skal få se i vårt siste stoppested. I takknemligheten. Jesus har vært i Synagogen i Kapernaum. Jaget ut onde ånder, og blir med Peter hjem til et lite hus; sikkert for å få seg en matbit og kanskje en liten strekk, hvem vet. Der ligger Peters svigermor syk med feber. Høy feber sier Lukas. Peter var altså gift, har dere tenkt på det? Katolske prester må leve i sølibat, mens klippen, Peter, var gift. Men det var et reall sidespor. Vi kan gå rett på sak: Jesus legger hendene på Peters svigermor, og hun blir umiddelbart frisk. Hun stod opp og stelte for ham. Hun stod opp og stelte for ham. Så enkelt kan det sies. Så enkelt kan det gjøres. Jesu omsorg og helbredelse fylte henne med takknemlighet, og hun gjorde det lille hun kunne for Jesus. Det får vi også gjøre, stå opp i takknemlighet for at Jesus har satt oss fri fra en evig død og en åndelig ørkenvandring.

Han tok bort våre plager

Og bær våre sykdommer

Nå har vi reist ganske langt egentlig. Fra Eden – via Guds løftesvei, via menneskenes gjerningsvei. Møtepunkt i Jesaja hvor Gud tar et brutalt oppgjør med gjerningsveien, og igjen peker på løftene. Viser oss en annen retning. Peker på Jesus, igjen og igjen. Han som bærer våre plager, han som sjøl bærer vårt inn i himmelen.

Jeg vil gjerne få oppsummere med tre ting vi kan forsøke å huske.

Det første vi kan forsøke å ta med oss det er den røde tråden. Guds løfter. Menneskenes forsøk på å følge rett og galt. Ta saken i egne hender. Guds løfter som står fast når vi feiler. En rød tråd gjennom hele skriften.

Det andre er at ekte fred finner vi andre steder enn på styla magasinforisider og i statussymboler.
Straffen lå på Ham. Vi fikk fred.

Det siste er Peters svigermor, som stod opp og tjente Jesus i takknemmelighet.

Amen.